

"Ik ben G'd niet" In : Supervisie en Coaching, nr 4, 2008.

Ik maak kennis met een pastoraal werker, die werkzaam is als gezinsvoogd. Na een periode van overspannenheid keert hij op arbeidstherapeutische basis terug naar zijn werk en begint tegelijk een supervisie bij mij. Voor ondersteuning gericht op het voorkomen van herhaling, en voor het ervaren en stellen van grenzen. Voordat hij twee jaar geleden bij deze organisatie kwam werken, was hij twaalf jaar ontwikkelingswerker in Afrika. Hij zit vol beelden en verhalen, van die andere cultuur, van andere verhoudingen en andere verwachtingen.

Hij vertelt mij veel van zijn verhalen (zijn ervaringen), waarbij hij vaak zegt dat mensen hier dat niet begrijpen. Ik vraag vooral naar de context van zijn leven in Afrika, naar hoe hij het ervaaarde, hoe hij 'erin stond'. Een levendig beeld van een andere samenleving schets hij, waar heel andere verhoudingen leven. Als blanke man en pastoraal werker was hij daar heel belangrijk. Hij was de enige met een auto, die over medicijnen beschikte. Mensen kwamen naar hem toe om raad. Hij stond 24 uur per dag klaar om te helpen. Uit christelijke medemenselijkheid en een oprechte wens om anderen te helpen, rijkdom en kennis beter te verdelen. Hij stelde zijn leven in dienst van anderen.

Terug in Nederland werkt hij met opgelegde ondertoezichtstellingen. Hij vertelt over cliënten, ouders die boos zijn op de rechter, op hem. Zijn streven is een relatie met de ouders te krijgen, gericht op het welzijn van de kinderen. Hij spreekt de ouders ook aan op hun ouderschap. Als hij mij vertelt over ouders doet hij dat zeer betrokken, bevlogen bijna. Hij ervaart heel veel in contact; ziet en voelt hun onvermogen, kwaadheid en geraaktheid. Voelt ook zijn eigen geraaktheid: medeleven, irritatie, kwaadheid en bezorgdheid. Steeds als hij over een cliënt vertelt, doet hij dat met liefde. Heel beschouwend en respecterend, en tegelijk heel 'wetend' wat hij voor die cliënt wenst. Ik vraag hem te stappen in een verhaal over contact met een vader die hij een nare boodschap moest vertellen. Dit betekent dat ik hem begeleid naar het 'toen en daar' en dat maak tot 'hier en nu'. Ik laat hem werkelijk bewegen in zijn verhaal, zodat hij daar zijn diepere betekenis kan ervaren. Hij gaat, in mijn werkkamer, opnieuw naar het huis van de vader. Naar de kamer. Met de vader tegenover hem. Hoe voelt hij zich daar? En wat ziet en denkt hij? Hij ziet heel goed hoe de vader probeert zijn eigen kwaadheid te beheersen, naar de keuken loopt om zich even af te reageren. Hij voelt dat hij rustig wacht tot hij terugkomt. Tegelijk voelt hij dat hij eigenlijk niet kan wachten, omdat hij zo graag wil dat vader inziet dat er wel degelijk een richting is die hij op kan gaan. Hij wil de vader graag helpen die richting op te gaan. Hij ervaart een diepe wens om het goed te laten komen met de ander, en een enorm streven dat te bereiken. Ik zie en hoor hem, ervaar de vurige wens en zijn idee dat hij dit altijd moet kunnen. Ik voel de woorden in me opkomen: 'Maar je bent God niet.' Ik kies ervoor ze uit te spreken. Hij hoort me en kijkt me aan, is terug in mijn werkkamer en laat mijn woorden binnen. Hij herkent ze en voelt ze. Het raakt hem. Hij knikt, is heel aanwezig en stil - stil van binnen. 'Ja', zegt hij. 'Ik ben God niet.' Hij is er.

Dit is waarom ik zo ontzettend geniet van (leer)supervisor zijn. Door alle prachtige ontmoetingen met mensen in hun eigen verhalen. Alle verhalen in die verhalen. En uiteindelijk hen leiden naar een deur waarachter de dieper - liggende betekenis ligt.